

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم سلام. در حدیثی از امیرالمؤمنین علیه السلام آمده است: کسی که می‌خواهد قدم در تربیت مردم بگذارد ابتدا باید خودش را تربیت کند. می‌خواستم بدانم که یک طلبه که هدف نظام آموزشی او تربیت افرادی برای تربیت جامعه است، از چه مقطعی می‌تواند خود را به عنوان مربی مردم معرفی کرده و به این کار پردازد. به طور واضح از نظر تربیت نفس خودش، تا چه مقطعی صلاحیت تربیت دیگران را ندارد. مثلاً آیا وقتی که گناهان و ترک واجبات را به کلی کنار گذاشت؟ یا مثلاً باید مراحل توبه را دارا باشد؟ یا باید به حد ورع رسیده باشد؟ مسئله‌ای که برای من نگران کننده است این است که گناه قلب انسان را آلوده می‌کند. و اگر انسان گناه را ترک کند هم در برخی موارد ممکن است این آلودگی‌ها کامل برطرف نشود و وقتی که اقبال اجتماعی به عنوان یک طلبه به او روی آورد، و در موقعیت‌های حساس قرار گرفت این آلودگی‌ها کار خود را بکنند. لذا به نظر آمد طلبه باید قبل از این که به این اقبال اجتماعی که طبعاً برای طلبه فراهم است جواب مثبت دهد، سعی کند که توبه‌ی کامل کند به طوری که واقعا پشیمان شود و قدم در راه تقوای الهی بگذارد. و وقتی توبه‌اش قبول شد و تائب شد، به فعالیت‌های تبلیغی و... پردازد. البته این فعالیت‌ها در این مسئله جدای از فعالیت‌های دیگر طلبه از قبیل مطالعه، کسب علم و... است. امیدوارم به کمک شما راه درست را پیدا کنم و از کسانی باشم که در عهد طلبگی خویش صادقانه ایستادگی کردند. از طولانی شدن سؤال عذرخواهی می‌کنم و سپاسگزار زحمات شما هستم. والسلام علیکم ورحمة الله.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور که متوجه هستید حقیقتاً اگر انسان با عمق‌جانش با حقایق آشنا شود و ابعاد آن را بشناسد می‌تواند به بقیه تذکر لازم را بدهد ولی بحث در این‌جا از این جهت قابل پیگیری است که شما سخنان امام معصوم و آیات قرآن را به مردم متذکر می‌شوید و لذا این فرق می‌کند با این‌که تصور بفرمایید ابتدا باید به طور کامل تربیت شده باشید تا تربیت کنید. در این‌جا سخن آیت الله حسن‌زاده را متذکر می‌شوم که هر وقت می‌خواستند آیه‌ای و یا روایتی را مطرح کنند می‌فرمودند: «به خودم و به شما چنین می‌گویم». موفق باشید